

Sygn. akt: I ACa 1475/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSA Dorota Ochalska - Gola</i>
Sędziowie:	<i>SSA Krystyna Golinowska (spr.)</i> <i>SSO del. Joanna Składowska</i>
Protokolant:	st. sekr. sądowy Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. G.**

przeciwko **W. J.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 14 sierpnia 2013r. sygn. akt X GC 278/12

1. ***oddala apelację;***

2. ***zasądza od A. G. na rzecz W. J. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.***

Sygn. akt I ACa 1475/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 14 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo A. G. przeciwko W. J. o zapłatę i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrok ten zapadł na podstawie ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, których istotne elementy przedstawiają się następująco:

W dniu 20 lipca 2005 r. pomiędzy powódką a pozwanym zawarta została umowa spółki cywilnej o nazwie PHU (...) s.c. z/s w M.. Spółka zawiązana została w celu rozpoczęcia produkcji mebli tapicerowanych na zlecenie niemieckiego kontrahenta. 31 sierpnia 2006 r. do spółki przystąpił A. W. (1). 1 marca 2007 r., na podstawie aneksu do umowy spółki, wystąpił z niej pozwany. W spółce pozostali powódka i A. W..

24 sierpnia 2005 r. pomiędzy ówczesnymi współnikami spółki w osobie powódki i pozwanego a firmą (...) w Niemczech zawarta została umowa ramowa. Na jej podstawie (...) s.c. zobowiązała się do produkcji na rzecz niemieckiego kontrahenta mebli tapicerowanych z programu dystrybucji firmy (...) oraz własne modele.

28 listopada 2006 r. pomiędzy powódką, pozwanym i A. W. zawarta została umowa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pod nazwą (...) z/s w N.. Przedmiotem działalności spółki miała być m.in. produkcja mebli.

Na przełomie roku 2006 i 2007 produkcja mebli została przeniesiona ze spółki cywilnej do spółki z o.o. (...) więcej od początku roku 2007 spółka cywilna nie produkowała mebli. Nieruchomość stanowiąca własność współników spółki cywilnej oraz maszyny i urządzenia służące do produkcji mebli zostały wydzierżawione bądź wynajęte spółce z o.o. (...) cywilnej stanowił czynsz za dzierżawę nieruchomości i urządzeń. Przeniesienie produkcji do spółki z o.o. spowodowane było rozmiarem prowadzonej działalności gospodarczej i wysokością obrotów uzyskiwanych przez spółkę cywilną. Związane było również z udzieleniem przez kontrahenta niemieckiego współnikom spółki cywilnej pożyczki na zakup nieruchomości na potrzeby produkcji i zabezpieczeniem spłaty tej pożyczki na nabytej nieruchomości stanowiącej wówczas majątek współników spółki cywilnej powódki i A. W.. Po przeniesieniu produkcji do spółki z o.o., tj. od początku roku 2007 spółka cywilna nie produkowała już mebli.

W 2006 roku po rozpoczęciu produkcji mebli przez (...) s.c. nie była ona w stanie wywiązać się terminowo ze wszystkich zleczonych jej przez kontrahenta niemieckiego zamówień. Stało się to powodem przejścia produkcji jednego modelu mebli tapicerowanych przez firmę pozwanego działającą pod nazwą (...) s.c. z/s w B..

Powódka wiedziała o fakcie rozpoczęcia przez pozwanego produkcji modelu mebli V. dla firmy (...), które wcześniej produkowała (...) s.c. W celu uruchomienia produkcji przez pozwanego (...) s.c. udostępniła mu dokumentację dotyczącą wzoru produkowanych mebli V.. Ponadto w momencie wystąpienia ze spółki przez pozwanego nabył on od (...) s.c. maszynę do produkcji stelaży drewnianych do mebli tapicerowanych, która wcześniej została nabyta na potrzeby (...) s.c. i była tam wykorzystywana do produkcji mebli.

W październiku i listopadzie 2006 r. firma prowadzona przez pozwanego nabyła od (...) s.c. towary służące do produkcji mebli o łącznej wartości kilkunastu tysięcy złotych. Z tego tytułu (...) s.c. wystawiła faktury VAT dla (...) s.c. podpisane przez powódkę.

Firma pozwanego rozpoczęła w 2006 roku na zlecenie firmy (...) produkcję modelu mebli o nazwie V.. Model ten był uprzednio produkowany przez (...) s.c. (...) s.c. przez cały czas do roku 2012 produkowała dla firmy (...) jedynie model mebli V.. W tym samym czasie (...) s.c. produkowała dla firmy (...) około 10 modeli mebli. (...) s.c. brali udział w szkoleniu pracowników (...) s.c. w zakresie produkcji mebli na zlecenie firmy (...). (...) s.c. zrezygnowała z produkcji dla firmy (...) modelu mebli V.. Produkcja tego modelu mebli nigdy nie odbywała się równocześnie w (...) s.c. i (...) s.c.

W (...) sp. z o.o. powódka sprawowała funkcję prezesa zarządu i zajmowała się prowadzeniem spraw spółki. W sierpniu 2008 roku została odwołana z tej funkcji z uwagi na konflikt pomiędzy współnikami dotyczący sytuacji finansowej spółki.

12 sierpnia 2008 r. powódka złożyła w Prokuraturze Rejonowej w Nidzicy zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez pozwanego polegającego na nakłanianiu A. W. do działania na szkodę (...) sp. z o.o. W uzasadnieniu powołała się na okoliczność, iż pozwany rozpoczął działalność konkurencyjną względem (...) sp. z o.o. w formie spółki cywilnej (...). Działalność ta polegać miała na produkcji mebli dla firmy (...), co doprowadziło (...) sp. z o.o. do szkody.

23 stycznia 2009 r. powódka skierowała do A. W. pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy spółki cywilnej (...). Po wypowiedzeniu umowy wspólnicy nie dokonali podziału majątku spółki. Kilka miesięcy po złożeniu przez powódkę pisma o wypowiedzeniu umowy spółki wspólnie z A. W. zawarła ona w banku umowę rachunku bankowego dla spółki. Powódka prowadziła także działania związane z uruchomieniem przez spółkę cywilną szkoły przyzakładowej kształcącej na potrzeby zakładu produkcji mebli oraz pozyskania na ten cel dotacji oświatowej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił powództwo przede wszystkim z uwagi na skuteczny zarzut przedawnienia roszczenia (art. 117 k.c.). Powódka wywodziła odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego, opartą na art. 415 k.c., z faktu dokonania przez niego czynu zabronionego w postaci dopuszczenia się czynu nieuczciwej konkurencji i działania na szkodę wspólników spółki cywilnej, polegającego na przejęciu części produkcji mebli prowadzonej przez (...) s.c. do własnego przedsiębiorstwa. Zgodnie z art. 442 § 1 k.c., roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż lat dziesięć od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Według Sądu I instancji z ustaleń faktycznych sprawy wynika, iż powódka dowiedziała się o produkcji przez pozwanego mebli na zlecenie kontrahenta niemieckiego najpóźniej 12 sierpnia 2008 r. W tym dniu złożyła do Prokuratury Rejonowej w Nidzicy pisemne zawiadomienie o popełnieniu przez pozwanego przestępstwa związanego z działaniem na szkodę (...) sp. z o.o., w której posiadał on udziały, wskazując na rozpoczęcie działalności konkurencyjnej polegającej na produkcji mebli dla tego samego kontrahenta, co miało wyrażać się spadkiem zamówień i obniżeniem się przychodów spółki. Zatem fakty mające zdaniem powódki świadczyć o popełnieniu przestępstwa dotyczyć musiały okresu wcześniejszego, tj. lat 2008 i 2007. Zdaniem Sądu I instancji treść powyższego zawiadomienia czyni całkowicie niewiarygodnym twierdzenie powódki, iż o fakcie prowadzenia przez pozwanego produkcji mebli od 2006 roku dowiedziała się dopiero w listopadzie 2011 roku od funkcjonariusza prowadzącego czynności w ramach postępowania wszczętego na skutek złożonego przez nią zawiadomienia. Ponadto z zeznań pozwanego i świadka A. W. wynika, iż o rozpoczęciu przez pozwanego produkcji mebli na zlecenie firmy (...) powódka wiedziała już w momencie jej rozpoczęcia przez pozwanego a nawet przed tym faktem. Brała bowiem udział w rozmowach pomiędzy A. W. i pozwanym a M. D. prowadzonych w 2006 roku, których przedmiotem było przeniesienie części produkcji mebli modelu V. do firmy pozwanego z (...) s.c. Znała też treść podjętych ustaleń i zgadzała się na przekazanie firmie pozwanego produkcji modelu mebli V.. Okoliczności te znalazły potwierdzenie w treści faktur VAT wystawionych w październiku i listopadzie 2006 roku przez (...) s.c. na rzecz (...) s.c., podpisanych przez powódkę jako prezesa zarządu, dokumentujących sprzedaż towarów stanowiących części do produkcji mebli a także w udziale pracowników (...) s.c. w szkoleniach pracowników firmy pozwanego oraz przekazaniu dokumentacji dotyczącej produkowanego przez pozwanego modelu mebli V..

Jeśli zatem rozpoczęcie przez pozwanego produkcji mebli V. istotnie miałyby negatywny wpływ na przychody spółki cywilnej (...) poprzez spadek zamówień, to zdaniem Sądu Okręgowego powódka byłaby w stanie fakt ten dostrzec już w 2006 r. lub po sporządzeniu sprawozdania finansowego spółki za ten rok, a najpóźniej w sierpniu 2008 r. Trzyletni termin przedawnienia upłynął więc najpóźniej w sierpniu 2011 r., czyli przed wytoczeniem powództwa w maju 2012 r.

Niezależnie od powyższego Sąd I instancji uznał powództwo za nieudowodnione. Powódka nie wykazała przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego w postaci związku przyczynowego pomiędzy jego działaniem, zawinienia i szkody. Wedle powódki nagły spadek zamówień (...) s.c. o 50% na skutek przejmowania produkcji przez (...) s.c. miał nastąpić od kwietnia 2007 r. Tymczasem od początku 2007 r. produkcja mebli została przeniesiona do (...) sp. z o.o. i w (...) s.c. produkcja mebli nie była już prowadzona. Cała produkcja została przeniesiona do nowoutworzonej spółki z o.o. i z nią były dokonywane rozliczenia przez kontrahenta niemieckiego. (...) spółka cywilna nie produkowała już mebli, otrzymywała przychód z tytułu umów dzierżawy środków produkcji zawartych ze spółką z o.o. (...) jest więc, iż ewentualne negatywne konsekwencje w zakresie spadku zamówień, jakie nastąpić miały w 2007 r. dotyczyć mogły w tym okresie wyłącznie spółki z o.o., gdyż to ten właśnie podmiot uzyskiwał przychody z tytułu produkcji mebli, a nie spółka cywilna.

Sąd I instancji wyraził też wątpliwość co do legitymacji procesowej powódki do wystąpienia z niniejszym powództwem w kontekście nieskutecznego wypowiedzenia umowy spółki w świetle przepisu art. 869 § 1 k.c., dalszego trwania spółki (art. 873 k.c.) i konieczności łącznego występowania w sprawie wszystkich wspólników do dochodzenia roszczeń przysługujących spółce (art. 72 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.c.).

Z tych względów powództwo zostało oddalone na koszt powódki jako przegranej.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie:

a) art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie wadliwej oceny dowodów w odniesieniu do zeznań stron oraz świadka A. W. oraz dokumentów w postaci specyfikacji obrotu w spółce cywilnej prowadzące do błędnego ustalenia, że produkcja mebli została przeniesiona ze spółki cywilnej do spółki z o.o. na przełomie 2006 i 2007 r. w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że doszło do tego dopiero od września 2007 r.,

b) art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie wadliwej oceny dowodów w odniesieniu do zeznań stron i świadka A. W. oraz dokumentów w postaci specyfikacji obrotu w spółce cywilnej prowadzące do błędnego ustalenia, że w okresie 2007 r. nie produkowano mebli w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że produkcja ta w 2007 r. w spółce cywilnej odbywała się,

c) art. 232 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny dowodów w odniesieniu do zeznań powódki oraz innych dokumentów prowadzące do błędnego ustalenia, że spółka cywilna otrzymywała czynsz za dzierżawę maszyn i urządzeń w sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego to nie wynika, a strona pozwana niniejszej okoliczności nie udowodniła,

d) 232 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny dowodów w odniesieniu do zeznań stron oraz świadka A. W. prowadzące do ustalenia, że spółka cywilna nie była w stanie wywiązać się terminowo ze wszystkich zamówień mebli, w sytuacji gdy z materiały dowodowego to nie wynika i nie zostało wykazane przez pozwaną żadnymi dowodami,

e) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny dowodów w odniesieniu do dowodu w postaci postanowienia o umorzeniu śledztwa z 29 czerwca 2011 r. o sygn. akt VI Ds. 27/10 jak również zeznań pozwanego prowadzące do ustalenia, że pozwany produkował w okresie do 2012 r. tylko i wyłącznie jeden model (...) w sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że pozwany produkował również inne modele mebli oraz przez przyjęcie, że równocześnie spółka cywilna i pozwany nie produkowali tego samego modelu mebli w sytuacji, gdy z uzasadnia wskazanego postanowienia wynika, że takie same meble produkował pozwany w okresie, gdy meble te były produkowane przez spółkę cywilną,

f) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny dowodów w odniesieniu do zeznań powódki oraz zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prowadzące do ustalenia, że powódka wiedziała w sierpniu 2008 r. o prowadzeniu przez pozwanego działalności konkurencyjnej w sytuacji, gdy z tego zawiadomienia wynika, że powódka podejrzewała pozwanego o prowadzenie tej działalności co nie jest równoznaczne z pewną wiedzą, natomiast miała co do tego pewność dopiero po otrzymaniu postanowienia z 29 czerwca 2011 r. o umorzeniu śledztwa,

g) art. 232 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie wadliwej oceny dowodów w odniesieniu do zeznań stron oraz świadka A. W. prowadzące do ustalenia, że pozwany posiadał zawarty kontrakt z kontrahentem niemieckim w sytuacji, gdy pozwany kontraktu tego nie przedłożył w sądzie, dlatego też niniejsza okoliczność nie została udowodniona,

h) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny dowodów w odniesieniu do raportu sporządzonego przez Wydział Wywiadu Kryminalnego KWP w O. znajdujący się w aktach o sygn. X GC 637/11 Sądu Okręgowego w Łodzi, prowadzące do ustalenia, że powódka prowadziła nieprawidłowo sprawę spółki cywilnej i sp. z o.o.,

i) art. 232 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny dowodów w odniesieniu do zeznań stron oraz świadka A. W. oraz innych dokumentów prowadzące do ustalenia, że pozwany zakupił od spółki cywilnej maszynę do produkcji mebli w sytuacji, gdy z materiału dowodowego to nie wynika i nie zostało udowodnione przez pozwanego,

j) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny dowodów w odniesieniu do zeznań powódki oraz wypowiedzenia umowy spółki cywilnej dokonanego przez powódkę prowadzące do ustalenia, że spółka cywilna pomiędzy powódką a A. W. nadal istnieje,

k) art. 217 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych mających istotne znaczenie w celu wykazania prowadzenia działalności konkurencyjnej, jej skali i osiągniętych przez pozwanego dochodach z tego tytułu, co doprowadziłyby do ustalenia rzeczywistej szkody powódki,

l) art. 277 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieodniesienie się w uzasadnieniu wyroku do zeznań powódki, nie wskazania w jakim zakresie Sąd i z jakich przyczyn dał im wiarę, a w jakim i z jakich przyczyn odmówił im wiarygodności,

l) art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieoddalenie wniosków dowodowych pozwanego zawartych w piśmie z 7 kwietnia 2013 r. z uwagi na ich powołanie z opóźnieniem,

2) w konsekwencji naruszenie prawa materialnego poprzez:

a) błędną wykładnię art. 442 w zw. z art. 117 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że roszczenie powódki uległo przedawnieniu,

b) błędne zastosowanie art. 869 § 1 k.c. prowadzące do przyjęcia, że umowa spółki nie została skutecznie wypowiedziana, w sytuacji gdy miał zastosowanie art. 869 § 2 k.c. pozwalający na wypowiedzenie umowy spółki z ważnych przyczyn, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, nadto zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu za obie instancje.

Pozwany wniosł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Powództwo zostało oddalone z uwagi na skutecznie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia, co w zasadzie obligowało Sąd I instancji do poniesienia ustaleń i rozważań dotyczących merytorycznej zasadności żądania, a więc wykraczających poza materiał niezbędny do oceny zarzutu przedawnienia. Pomimo to Sąd Okręgowy dokonał oceny żądania także i pod tym kątem, uznając w konkluzji, że jest ono nieudowodnione, a ponadto wyraził wątpliwość co do istnienia po stronie powódki legitymacji czynnej.

W pierwszej kolejności należy zatem odnieść się do tych zarzutów apelacyjnych, które kwestionują ustalenia faktyczne leżące u podstaw przyjęcia, że roszczenie dochodzone pozwem jest przedawnione.

W omawianym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne ustalenia Sądu I instancji. Zarzuty skarżące zmierzające do ich podważenia lub wykazania, że są one niepełne, nie zasługują na uwzględnienie.

Zarzut przedawnienia skarżąca zwalcza za pomocą twierdzenia, że pewność co do prowadzenia przez pozwanego działalności konkurencyjnej miała dopiero po otrzymaniu postanowienia z 29 czerwca 2011 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie z jej zawiadomienia, nie zaś – jak przyjął Sąd I instancji – w sierpniu 2008 r., kiedy to zawiadomienie złożyla.

W myśl przepisu art. 442 § 1 k.c., obowiązującego do 9 sierpnia 2007 r. (obecnie art. 442¹ § 1 zd. 1 k.c.) roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

W orzecznictwie podnosi się, że przepis ten wiąże rozpoczęcie biegu przedawnienia z powzięciem przez poszkodowanego wiadomości o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, a nie o zakresie szkody, czy trwałości jej następstw (zob. wyrok SN z 24 listopada 1971 r., I CR 491/71, LEX). Ustalenie wiedzy poszkodowanego o szkodzie nie jest rekonstrukcją rzeczywistego stanu świadomości poszkodowanego, lecz stanowi przypisywanie mu świadomości wystąpienia szkody według kryteriów zrelatywizowanych do właściwości podmiotowych poszkodowanego, dostępnej mu wiedzy o okolicznościach wyrządzenia szkody oraz zasad doświadczenia życiowego, w szczególności co do powiązania zaistniałej szkody z określonym czynem niedozwolonym (zob. wyrok SA w Krakowie z 19 marca 1991 r., I ACr 39/91, LEX).

Wbrew zatem odmiennemu zapatrywaniu skarżącej, wiedza o szkodzie na użytek przepisu art. 442 k.c. nie musi być utożsamiana z pewnością.

Oceniając w tym ujęciu stan świadomości powódki należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, iż z uwagi na właściwości podmiotowe oraz ujawnione w sprawie okoliczności powódka miała realną możliwość dowiedzenia się o fakcie wystąpienia szkody dawnej niż trzy lata przed wytoczeniem powództwa i rzeczywiście taką wiedzę wówczas już posiadała. Nie tylko w 2008, ale już w 2007 i 2006 r. powódka miała świadomość, że produkcja mebli dla niemieckiego kontrahenta – dotąd produkowanych wyłącznie przez (...) s.c. - jest prowadzona równolegle w firmie pozwanego. Świadczą o tym okoliczności towarzyszące rozpoczęciu tej produkcji przez pozwanego, zwłaszcza szeroka pomoc udzielona mu przez (...) s.c. Ta pozytywna wiedza przełożyła się na powzięcie przez powódkę świadomości o potencjalnej szkodzie, jaka miała zostać wyrządzona (...) s.c. w wyniku działań pozwanego. Uzewnętrznieniem tej świadomości było ostatecznie złożenie w sierpniu 2008 r. pisemnego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez pozwanego, co słusznie Sąd Okręgowy powiązał z najpóźniejszym momentem powzięcia wiedzy o szkodzie.

Wprawdzie brak jest dokumentów potwierdzających udział powódki w rozmowach z kontrahentem niemieckim celem przeniesienia części produkcji mebli do firmy pozwanego oraz stwierdzających zakup przez pozwanego od (...) s.c. maszyny do produkcji mebli – co zarzuca skarżąca, niemniej jednak Sąd I instancji na podstawie dowodów z zeznań świadka A. W. i przesłuchania pozwanego poczynił ustalenia zbieżne z twierdzeniami strony pozwanej, a ocenie tych dowodów nie sposób zarzucić naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Przede wszystkim powódka nie była w stanie zaprzeczyć prawdziwości i autentyczności dokumentów w postaci faktur VAT wystawionych w październiku i listopadzie 2006 r., obrazujących nabycie przez pozwanego od (...) s.c. towarów do produkcji mebli. Z uwagi na indywidualne cechy tych dokumentów, fakt ich pochodzenia od strony powodowej (powódka złożyła na nich swój podpis) oraz pozycję powódki w spółce cywilnej (...) (jeden z dwóch współników), nie ulega wątpliwości, że powódka wiedziała doskonale o przeznaczeniu nabytych przez pozwanego towarów. Brak przedstawienia przez pozwanego umowy zawartej z kontrahentem niemieckim oraz umowy zbycia maszyny do produkcji mebli nie jest więc wystarczający do podważenia ustaleń, na których Sąd Okręgowy się oparł przy ocenie zarzutu przedawnienia roszczeń odszkodowawczych powódki, zwłaszcza co do rozpoczęcia biegu przedawnienia.

Za nietrafny należy uznać zarzut niewykorzystania w całości zgromadzonego w postępowaniu przygotowawczym materiału, które to postępowanie było prowadzone na skutek zawiadomienia powódki. Wykorzystanie tego materiału musiałoby prowadzić do wniosku takiego, do jakiego doszedł prokurator, czyli niekorzystnego z punktu widzenia

interesów procesowych powódki. Skoro postępowanie karne zostało umorzone z powodu braku znamion czynu niedozwolonego, to stanowiło to dodatkowy argument za przyjęciem, że pozwany nie dopuścił się także deliktu prawa cywilnego.

Sposób zakończenia postępowania karnego zainicjowanego na skutek zawiadomienia powódki z 2008 r. wyklucza również możliwość przyjęcia, że pewność co do prowadzenia przez pozwanego działalności konkurencyjnej powódka miała dopiero po otrzymaniu postanowienia z 2011 r. o umorzeniu śledztwa. Wręcz przeciwnie, charakter tego orzeczenia i jego uzasadnienie nie mogło żadną miarą wzmacniać wiedzy powódki o szkodzie, bo tę wiedzę miała już wcześniej. Toczy się postępowanie karne w fazie przygotowawczej nie spowodowało też jakiegos swoistego zawieszenia biegu przedawnienia ani też związania sądu cywilnego zapadłym orzeczeniem.

Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącej Sąd I instancji nie naruszył art. 217 § 1 k.p.c. włączając w zakres materiału dowodowego faktury złożone przez pozwanego w toku postępowania. Sąd ten słusznie wskazał, że nie spowodowało to żadnej zwłoki w postępowaniu, przede wszystkim z uwagi na charakter tego dowodu oraz znaczny wpływ czasu od wymagalności roszczenia, co mogło utrudniać obronę pozwanego przed dochodzonym roszczeniem.

W tej sprawie nie sposób też dostrzec możliwości przypisania pozwanemu działania w „czynie ciągłym”, co zdaniem skarżącej miałyby uzasadniać rozpoczęcie biegu przedawnienia od zakończenia działania pozwanego. W tej sprawie chodzi o takie działania sprawcy, które miałyby wyrządzić szkodę poszkodowanemu – tj. (...) s.c. Ale skoro swą działalność produkcyjną (...) s.c. zakończyła w 2007 r., to bieg przedawnienia roszczeń wyrządzonych tej spółce (a tym samym powódce jako jej współnikowi) już się rozpoczął, nawet jeśli działanie pozwanego trwało nadal i wyrządzało szkodę innym podmiotom, np. (...) sp. z o.o.

Pozostałe zarzuty naruszenia prawa procesowego dotyczą kwestii nie związanych z przedawnieniem, ale z merytoryczną oceną powództwa w tym legitymacją czynną powódki. Jeśli zatem Sąd I instancji dopuścił się pewnych uchybień w zakresie oceny dowodów i ustaleń odnoszących się do: daty przeniesienia produkcji mebli tapicerowanych ze spółki cywilnej do spółki z o.o., kontynuacji produkcji tychże mebli przez spółkę cywilną w 2007 r., otrzymywania przez spółkę cywilną czynszu za dzierżawę maszyn i urządzeń od spółki z o.o., wywiązywania się przez spółkę cywilną terminowo ze zleconych zamówień mebli, rodzaju mebli produkowanych przez pozwanego w ramach (...) s.c. i ich tożsamości z meblami produkowanymi przez (...) s.c., skuteczności wypowiedzenia przez powódkę umowy spółki cywilnej, to wszystkie te ewentualne uchybienia siłą rzeczy nie mogły mieć jakiegokolwiek wpływu na treść rozstrzygnięcia – w obliczu oddalenia powództwa z uwagi na zarzut z art. 117 k.c. Nie mogły zatem stanowić uzasadnienia dla skutecznego zarzutu naruszenia przepisów postępowania.

Również zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. był chybiony, bowiem w zakresie odnoszącym się do przedawnienia roszczenia uzasadnienie wyroku spełnia wymogi tego przepisu i pozwala na odtworzenie toku rozumowania sądu. Jeśli pisemne motywy rozstrzygnięcia dotyczące pozostałych podstaw oddalenia powództwa dotknięte były jakimis mankamentami – podobnie jak wyżej – uchybienie to nie zaważyło na treści wyroku.

Ubocznie wypada zauważyć, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nakierowany na wykazanie, że w (...) s.c. produkcja mebli ustala dopiero od września 2007 r., nie zaś – jak przyjął Sąd I instancji – na początku 2007 r., nie miałyby znaczenia z punktu widzenia przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego i legitymacji powódki do dochodzenia odszkodowania. Przy obu tych założeniach, jeśli miał istnieć związek przyczynowy pomiędzy podjęciem przez pozwanego działalności konkurencyjnej a wyrządzeniem szkody innemu producentowi mebli, to poszkodowanym musiała być (...) spółka z o.o., a nie (...) s.c. - uzyskująca w tym czasie dochód jedynie z dzierżawy środków produkcji.

Z tych względów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację. O kosztach postępowania orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy wyrażoną w art. 98 w zw. z art. 108 i art. 391 § 1 k.p.c., przy czym wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego została ustalona w oparciu o § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ... (tekst jedn. Dz. U. z 2013, poz. 490).